

91. møde.

Fredag den 13. september kl. 9.

Formanden:

Det politisk-økonomiske udvalg har afgivet beretning. Eksemplarer er omdelt.

Fra medlem af folketinget *Nyborg* har jeg modtaget meddelelse om, at han som følge af deltagelse i møder i Europa-Parlamentet ikke vil kunne give møde i tinget i mindst 7 dage, hvorfor han anmoder om orlov på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hverv fra og med den 15. september samt om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til statsministeren af Knud Jespersen m. fl.

(Forespørgslen (nr. VI) findes i tidenden sp. 8178).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

De følgende fire sager på dagsordenen kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om sømandsskat.

(Lovforslaget (nr. 190) findes i tillæg A. sp. 3341, fremsættelsen i tidenden sp. 8182).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Grünbaum (S):

Dette lovforslag har til formål at tilpasse sømandsskatten til finansministerens skatteforslag i øvrigt, og der kan således ikke tages

stilling, før vi kender de to andre forslags skæbne.

Forslaget indeholder i øvrigt en tiltrængt forhøjelse af det såkaldte udenrigsfradrag. Søfolkernes organisationer er ikke tilfredse med den foreslåede forhøjelse, og vi vil gerne se lidt nærmere på dette spørgsmål under en eventuel udvalgsbehandling.

Glistrup (FP):

Den befolkningsmajoritet, som endnu ikke er kommet ind i nulskatteydernes paradishave, bliver mishandlet aldeles vanvittigt af indkomstskattesystemet. Der er imidlertid to befolkningsgrupper, som det går værre og mere urimeligt ud over end andre. For det første dem, der sidder som småhandlende, smånæringsdrivende, landbrugere osv., og hvor ægteparret arbejder i fællesskab for at etablere familiens indkomst. Og for det andet den gruppe, som vi taler om i dag, sømændene, navnlig sømændene i udenrigsfart.

Det er aldeles meningsløst, at denne befolkningsgruppe skal svare en indkomstskat efter de regler, som fremgår af det forslag, vi har til behandling her. Det er mennesker, som ikke har en skatteevne svarende til den formelle pengeindtægt, som glider ned i deres lommer. Mennesker, der er bundet til arbejdsvilkår, som er så langt anderledes og mere byrdefulde, end de er for den del af befolkningen, landkrabberne, som kan få deres fritid til at gå uden for arbejdspladsen, som ikke er i arbejdsgiverens vold døgnet igennem. Det er mennesker, der har en lang række ekstra udgifter for overhovedet at kunne klare tilværelsen på blot nogenlunde rimelige og humane vilkår. Det at komme i forbindelse med familien derhjemme koster dyrt, hvad enten der er tale om postforsendelser, telefonforbindelser eller man skal have familien ud til sig på skibet. Man skal leve under trange og helt andre økonomiske kår, end andre er vant til. Derfor tilsiger simpel retfærdighedsbehandling, at man ser væsentlig mildere på den befolkningsgruppe, end finansministerens forslag er udtryk for.

Først og fremmest må dette vise sig ved, at man får sat fradraget for søfolk i udenrigssejladts klækkeligt i vejret. Fradraget er reelt ikke blevet reguleret siden 1964. Hvem kan opvise satser i dette land, som ikke er